

מכתבים

שליהודים ברוסיה, בסוף המאה הקודמת, היו מעט מאוד עיסוקים מותרים. אבל אם כבר ציינתם את ייחוסהאבות של שאגאל, מדוע לא הזכרתם את הסכא שלו, שהיה אדם נכבד בקהילה — חזן. **אברהם כהנא**, ירושלים

● חזן, במישרה חלקית. לפרנסתו היה סבו של שאגאל — קצב. וגם זאת איננה פחיתות כבוד.

רונמה סעודית

לקוראה דגן יש מה לומר על יחסו של דודו טופז (העולם הזה 3.4) לנשים.

הראיון של שרית ישי עם דודו טופז מבהיר

ברלב, קראוס ואיבצן
המנצח על המלאכה

בריוק מה דעתו של טופז על הנשים ואיזה מקום בריוק הוא מייעד להן. זה מזכיר לי מה שקרה לאחרונה אצל שכנינו בדרום: כמה מיליונרים סעודיים התקוממו כאשר ראו מה הם קיבלו במישלוח האחרון של הרולס-רויסים '85 שלהם.

כי, כידוע, על חזית הרולס מופיעה, מימים ימימה, רמות אשה פנשטת ידיים ושוחרת אל על, שבמיפעל המכוניות קוראים לה, "רוח ההתלהבות". והאשה הזאת, בחופשיות הזאת, הפריעה נורא לסעורים. ומכיוון שהם לקוחות רציניים והכסף, כידוע, עונה על הכל, פירקו למענם את האשה המקורית, ובמקומה הציבו דמות אשר הכורעת על ברכיה. וזה, כמוכן, מצא חן בעיני הגברים האלה.

מי הרס את האקרופוליס

גם לפני 25 שנה היו מס'ההכנסה והכדורגל בראש מעייניו של היש-ראלי המצוי. אם כי לא דווקא בסדר זה. וכך סיפר העולם הזה, בגיליון שהופיע השבוע, לפני 25 שנה:

● **לאברהם** (סורמללו הגדול) ג'נאה, כעל מרתף סורמללו בירושלים, יש שיטה מיוחדת לטיפול במס'הכנסה. כשהוא מקבל הודעות מהם, הוא זורק אותן מייד לסל. לפני ומקדמה קיבל סורמללו פתק ארום ממס'הכנסה, שעליו התנוססה הכותרת: התראה אחרונה. סורמללו זרק גם פתק זה לסל ואמר בשימחה: "טוב שזאת התראה האחרונה. יותר לא יבלבלו לי את הראש" כעבור שבועיים באו לעקל את חפציו.

● כאשר הבקיע, בתחרות הכדורגל בין ישראל ויוון, שייע ללזר את שער הניצחון, שיסעה צעקתו של שחקן הבימה יהודה אפרוני את רחשי האיצטריון: "שייע, הרסת את האקרופוליס" העיר לו שכנו לצייע, הבימאי דיי קילום: "סולל'בונה היתה הורסת אותו יותר טוב".

(המשך מעמוד 3)
להורסקופ. לפי המסורת היהודית. אין מזל לישראל. כלומר — כפי שקבע הרמב"ם — אסור לעסוק באסטרולוגיה.

לא על הניצבים לבדם

אם מביאים תצלומים מטקס חילונים המפכ"לים של המישטרה (העולם הזה 3.4), מן הראוי להביא גם תצלום של השר אשר ניצח על המלאכה.

כל הכבוד לסקופ על פרישתו הקרובה של ניצב אברהם תורגמן מן המישטרה וכל הכבוד על התצלומים המלווים את הכתבה החושפת הזאת, שבה גם שילכתם את טקס חילופי המפקחים הכלליים. הנאתם את אריה איבצן ואת דויד קראוס, את רפאל טוויסה (שלא שייך בדיוק) ואת צבי בר (שכבר לא שייך) וכמובן, את שימעון פרס. אבל איפה האיש האחראי לכל השינויים האלה, שר-המישטרה, חיים ברלב?

צביקה מסחוביץ, רמת-השרון

● בבקשה — שר-המישטרה, כלשידו המפכ"ל היוצא ומאחוריו המפכ"ל הנכנס (ראה תצלום).

ספסלי סרום

מבעיותיו של חולוני מצוי או בעייתו של כל קורא, המבקש להתיישב על ספסל בגן ציבורי ולעיין בגיליון האחרון של העולם הזה.

צורתם של הרבה ספסלים ציבוריים תוכננה בעיקר כדי להפגין את כישורו של הארכיטקט, ולא כדי שאנשים יוכלו לשבת עליהם בלי עיניים. הייתי מעניש ארכיטקטים כאלה בישיבה על יצירותיהם. למשל, בעירי, חולון, יש גן ציבורי קטן, על שם ריבקה ואריה שנקר. הספסלים בו הם ספסלי-סרום. כל פניוטיי לראשיהעיר, במשך 20 שנה, לא הועילו. עכשיו בלי רעיון חדש: לפנות ליורשיו של אריה שנקר, בתיקווה שלהם יהיה יותר איכפת.

ספסל אנושי חייב להיות עשוי עץ, בלי זוויות החותכות בכשר היושבים, ובעל מישענת הנטויה בזווית נדיבה. חנן גולדברג, חולון

איפה אתה, אבוהצירא?

העובדות מדברות בעד עצמן. ה"מארוקאים מקומחים. לכן, לדעת הקורא מלכי, חייבת התנועה המגנייה על זכויותיהם להמשיך ולהתקיים.

רק עכשיו אנחנו שוב נוכחים לדעת, כמה זורק אהרון אבוהצירא, תמ"ח חייבת להמשיך להתקיים. אחרת, פשוט, אין מי שידאג למא"רוקאים. קודם — דפקו אנשי מרכז חירות, בלי כל אלגנטיות, את המנהיג האמיתי של הליכוד, דויד לוי, כאשר התחרה על הראשות עם יצחק שמיר. והיתה להם רק סיבה אחת: הם לא רצו ראשי ממשלה מארוקאי.

אחרי-כך עזב שימעון פרס את רפי אדרי המארוקאי לאנחות. אחרי שאדרי טרח וטרח וטרח בהקמת ממשלת האחרות, לא מינה אותו פרס לשר.

ועכשיו — אברהם תורגמן, הלא זה היה ברור שידעו שאליו היה נשאר היה מגיע, במקום או במאוחר, לבס המפכח הכללי. ופשוט לא רוצים שמארוקאי יגיע למעמד כזה.

יצחק מלכי, ירושלים

לרכת, לא לשבת

הקורא רוט אינו מתפעל משיבתם של שריהממשלה (העולם הזה 3.4).

זאת המתנה שלכם לפסח? להראות לנו כיצד כל החברה האלה יושבים? פרס ורבינו, נכון ומודעי? אני רוצה לראות אותם הולכים, הולכים. חיים רוט, תל-אביב

מילא האבא, אבל הסבא

ייחוס האבות של מארק שאגאל המנוח (העולם הזה 3.4) אינו מוגבל למימכר מליחוס.

הקפדתם לציין כי מארק שאגאל היה בנו של זכנ בחנות למימכר-מליחוס. לא שזאת פחיתות כבוד, להוציא את העובדה ההיסטורית הפשוטה

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 196 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שגון ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ צלמי מערכת: ציון צמריר, ענת סרגוסטי ♦ עורך דפוס: יסתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סיטון ♦ מחלקת המודעות: רפי זכרני ♦ המודל: העולם הזה ♦ בע"מ ♦ הדפסה: הדפוס החדש בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר" בע"מ תל-אביב

קורא יקר,

ביום השישי האחרון הופתע הציבור לשמוע כי אברהם תורגמן, קצין-המישטרה הוותיק, פורש מן המישטרה. קוראי העולם הזה לא היו מופתעים. שלושה ימים לפני כן הופיע גיליון העולם הזה (3.4) וכישר, נפתח לכתבת-חקיר על המתרחש במישטרה (מישטרה בנלא-ישקור) כי "תורגמן יאולץ לפרוש, תחת שיעמוד לדין". הכתבה של

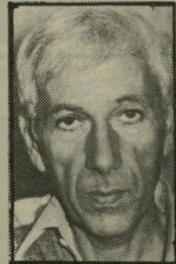
הרמטכ"ל מינה קצין לבדוק אם חייל צד"ל הרג אל"מ חידו

כותרת ב"הארץ" (3.4.85)
חידת חידו

אמר: "אינני מתבייש בזה ואינני מבין כמה יש להתבייש". חוששני שזוהי הכעיה שלו.

רק מאה הרוגים

לפני כמה שבועות עמדת על כך שבלי התיקשות מלאים במאמרים חכמים, המגנים את ההרפתקה האומללה בלבנון. מכיוון שבבעלי המאמרים האלה שיכחו והיללו את המלחמה בימיה הראשונים, שאלתי מדוע אינם מוצאים לנכון להתנצל לפני הציבור וקוראיהם. אחד העיתונאים שהגיב על כך היה יואל מרקוס, איש הארץ. הוא המציא לי מאמר תחת הכותרת "פיקר הרמים", שבו הזהיר מפני ההרפתקה המתוכננת בלבנון. המאמר פורסם בעיתון ב"14 במאי 1982, בשלר שה שבועות לפני פלישת צה"ל לארץ-הארץ זים.

מרקוס

כתב או מרקוס: "פי שוט אין סיבה לצאת למלחמה. מדינת-יש ראל יצאה לכל מילחמותיה בעבר רק כאשר עצם קיומה עמד בסכנה, והמחבלים אינם מהווים איום צבאי על קיום המדינה."

...ההערכה היא שתוכנית-הפעולה הגראנד-יוזית תוצא לפועל עם 100 הרוגים ישראלים לכל היותר. אך מי יכול לערוב שמיספרם לא יהיה פי שניים ופי שלושה?" נראה כי גם מרקוס לא העלה אז על דעתו כי המיספר יהיה, בסופו של דבר, גרול פי שישה ופי שיבעה.

הזסיף מרקוס: "אפילו נפרק את כל מחנות הפליטים ונגרש את כולם מלבנון — נמצא בסופו של דבר את אש"ף במקום שהכי פחות היינו רוצים לראותו — בגדה המערבית. כי אין ואקום לתנועת-גריילה."

מ.א.א.א.

ברציון ציטרין הסכירה במפורט את הנסיבות שהביאו את תורגמן אל סף ההחלטה לפרוש, וקבעה כי יחליט על כך תוך ימים מעטים. לא היתה זאת נבואה, אלא פרי מידע מדוייק.

מה יש להתבייש?

הסקופים של העולם הזה, כגודלים כקטינים, מכים מדי שבוע הדים ככלי התיקשות. לפעמים נדמה שיש כמה עיתונאים המתפרנסים על גליונות שבועון זה. הם רוכשים אותם כיום השלישי בערב, כשהעותקים הראשונים מופיעים בחוצות תל-אביב, מנהלים שיתחיל-לפון אחת או שתיים עם האנשים המוזכרים ביריעה — והופ, יש להם ידיעות משלהם.

על הסקופים הגדולים דובר לא פעם. אך מעניין לעקוב דווקא אחרי הסקופים הקטנים, המופיעים אצלנו בארבע-עשר שורות, וההופכים לאחר מכן לידיעות גדולות בכלי-התיקשות האחרים.

למשל: לפני שבועיים פירסם העולם הזה (27.3) כמודר תשקיף ידיעה קטנה תחת הכותרת "חידת חידו", בחמש השורות נאמר: "בני מישפחתו של אלון-המישנה אברהם חידו, שנהרג לפני חודש בלבנון, מעליל העשרה שהוא נורה בטעות על-ידי חיילי צה"ל. שאיתם היה בקשר יומיומי. הם מבססים זאת על תחקיר עצמאי שערכו."

שבוע לאחר מכן מילאה ידיעה זו טורים רבים בעיתונות היומית. הרמטכ"ל מינה קצין כדי לבדוק אם נהרג חידו בידי חיילי צה"ל. בשבוע שעבר גילה העולם הזה (3.4): "מישלחת נת 12 חברים, ח"כים ונבחרי רשויות מקומיות, יוצאת בשבוע הבא לסיסקאי, אחת ממדינות-הבוכה של דרום-אפריקה.

בין היוצאים: יורם ארידור, מארגן המישלחת, ועמיתו-יליסיעה חיים קופמן ודוד מגן. מהעבודה יוצא יצחק פרץ, ומצטרף אליהם סגן ראש-עיריית תל-אביב, יגאל גריפל. היוצאים ישתתפו בחגיגות ויהיו אורחי הנשיא. הם ינחחו כנמלה-עופה פורט-אליובט, מקוה הדיכוי הלבן בימים אלה." יתכן שפירסום הידיעה קילקל לאנשים אלה